

Рік, коли я казала «ТАК»

КУПИТИ

Шонда Раймс — сценаристка популярних серіалів «Анатомія Грей», «Скандал», «Бріджертони» і «Як уникнути покарання за вбивство». Вона — володарка багатьох телепремій, які отримувала зокрема за те, що «змінила обличчя американського телебачення», показуючи в своїх серіалах табуєваних суспільною думкою героїв. На піку своєї кар'єри Шонда зрозуміла, що надто часто відмовляється від щедрих можливостей, які пропонує їй життя. Тож безстрашно вирішила цілий рік відповідати всім викликам «так»! Щиро й відверто Шонда Раймс розповідає про те, як боролася із зайвою вагою і страхом публічних виступів, училася розподіляти час між роботою і сім'єю, приймати визнання, любити й розуміти себе, і навіть — казати «так» слову «ні».

Привіт

Я — стара, і мені подобається брехати
(щось таке як застереження)

Я — брехуха.

І мені байдуже, чи хтось про це здогадується.

Я постійно щось вигадую.

Перш ніж ви почнете будувати здогадки щодо мого характеру й психічного здоров'я... дозвольте пояснити. Я постійно щось вигадую, бо це необхідно. Це не просто дурниця, якою я люблю займатися. Ні, я справді це люблю. Буквально кайфую від своїх вигадок. Чесне слово! Політ моєї фантазії примушує моє серце калатати, мозок — працювати, а тіло — танцювати. Словом, моя фантазія заводить мене.

Я справді люблю вигадувати.

Обожнюю!

Мої вигадки вкорінилися у мені. Чи в моїй голові? Мій мозок так і тягне до напівправди, до вигадок і небилиць. Як квітка тягнеться до сонця чи права рука — до ручки. І це так природно для мене. Вигадки — наче погана звичка, якої не хочеш позбуватись; її легко підчепити, проте важко покинути. Сплітати небилиці, вигадувати байки — мій маленький брудний грішок. І мені він подобається.

Але! Мої вигадки — не просто погана звичка. Вони потрібні. Я мушу цим займатися, адже склалося так, що вигадки — це моя робота. Справді, чесне слово!

Єдина річ, через яку я стояла на колінах у церкві під час шкільних перерв, читаючи молитви на вервиці для однієї з черниць у католицькій школі Святої Марії у Парк-Форесті (штат Іллінойс), згодом стала моїм святим обов'язком — і моєю роботою. Клянуся усіма святими!

«Не кажи нікому, але знаєш, хто моя мама? Вона втекла з Росії. Заручилася із хлопцем на ім'я Володимир, але мусила покинути кохання свого життя і взагалі все. Це так сумно! А тепер вона змушена прикидатися звичайнісінькою американкою, інакше нас усіх можуть убити. Звісно ж, я говорю російською. "Да". Що? Вона темношкіра росіянка, дурепо. Така

сама, як і всі білі, тільки чорношкіра. Зрештою, немає значення, яка вона там росіянка, нам туди зась, адже вона там — приречена. Через спробу вбивства Леоніда Брежнєва. Тобто, "для чого"? Ти що, нічого не знаєш? Аби запобігти ядерній зимі, врятувати Америку. "Да!"».

Мабуть, мене варто було б похвалити за те, що я знаю, хто такий Брежнєв. Я мала би отримати вищу оцінку за обізнаність у радянській політиці. Думаєте, хтось подякував мені за просвітницьку діяльність щодо Холодної війни серед моїх десятирічних однолітків?

Коліна. Церква. Черниці. Вервиця.

Я можу прочитати уві сні молитву на вервиці. Я навіть уже читала її у сні.

А все через мої вигадки. Саме вони відповідальні за все, що я зробила, ким я є і що маю. Цілком імовірно, що без моїх байок, казок і небилиць, які я сплітаю, я б зараз була бібліотекаркою-тихонею десь в Огайо.

Натомість завдяки плодам моєї уяви моє життя не просто не пішло шкереберть, як проорокували монахині. Ба більше, уява витягла мене з невеличкої кімнатки, яку я ділила зі своєю сестрою Сенді у передмісті Чикаго, та перенесла до кімнати в гуртожитку Ліги плюща в Дартмутському коледжі, а згодом проклала шлях і до Голлівуда.

Політ моєї фантазії керує моєю долею. Саме «грішні» історії, за які мене карали молитвою на перерві, свого часу дали мені змогу купувати пляшку вина та стейк у продуктовому магазині, не турбуючись тим, скільки це коштує. А для мене, знаєте, украй важливо мати змогу купити вино та стейк, не думаючи про гроші. У цьому й полягала моя мета. Адже коли я була бідною випускницею школи кіно, то частенько сиділа зовсім без грошей. Та інколи мусила обирати між вином і дрібницями на кшталт туалетного паперу. Стейку в цьому рівнянні навіть не було.

Вино або ж туалетний папір.

Вино... або... туалетний папір.

І папір не завжди перемагав.

Стривайте!

Мені здалося, чи ви справді глянули на мене з осудом?

Ні! Ви не читатимете цієї книжки, аби засуджувати мене. Не так ми розпочнемо нашу подорож. Ми легко про-йдемо цей шлях, подруго, удвох. Тож нехай та, що без вина, першою кине в мене камінь. Або ж...

Інколи туалетний папір програвав. Інколи нужденна жінка значно сильніше потребує червоного вина. Даруйте, але я не збираюся вибачатися за свою щирю любов до магії вигадок і домислу.

Я заробляю цим на життя. Вимисел і уява — тепер моя робота. Я пишу сценарії телевізійних шоу, вигадую персонажів, створюючи цілий уявний світ у своїй голові. Я додаю нові слова до повсякденного лексикону. Можливо, саме через мої фільми тепер ви вживаєте слово «веджейджей» замість «піхва» або ж кажете, що когось на роботі «поупнули». Я «народжую» дітей і «обриваю» чийсь життя. Бавлюся у добрих героїв. Оперую, б'юся на мечях і виправдовую. Вигадую байки й плету небилиці, сидючи біля вогню. Я оповила всю себе вигадкою. Вигадки - моя робота. Вигадки — для мене все. Вигадки — моя насолода.

Тож так, я — брехуха.

Однак тепер я — професійна брехуха.

«Анатомія Грей» була моєю першою «справжньою» роботою на телебаченні. А те, що то був створений мною ж серіал, означало, що на початках я нічогосінько не тямил в роботі на телебаченні. Я розпитувала всіх сценаристів, які траплялися на моєму шляху, що це за робота і як це — бути відповідальною за цілий сезон драматичного серіалу на кабельному телебаченні. І почула безліч корисних по-рад. Здебільшого всі поради обмежувалися думкою, що кожен серіал — унікальний, не схожий на інші. За одним винятком: кожен письменник, якого я зустріла, порівнював написання сценаріїв для телебачення із прокладанням залізничної колії безпосередньо перед швидкісним поїздом.

Сюжет — це залізнична колія, яку потрібно встигнути прокласти до того моменту, як приїде поїзд — почнеться процес зйомки. Отож ти пишеш та й пишеш, тобто прокладаєш цю колію, не зважаючи ні на що, бо поїзд процесу зйомки невпинно суне на тебе. І що вісім днів знімальній групі необхідно готуватися до зйомок нової серії: підшукати знімальний майданчик, збудувати декорації, розробити костюми, знайти реквізит і

спланувати розкадрування. І вісім днів потому знімальній групі знову потрібно знімати новий епізод. Вісім днів — на підготовку, вісім днів — на зйомку. Кожних вісім днів, кожнісіньких. А отже, раз на вісім днів знімальна група потребує новісінького сценарію. І моя робота — дати їм той клятий сценарій. І так раз на вісім днів. Регулярно. Не забули про поїзд знімального процесу? І ліпше вам не зволікати, адже звукозаписувальній студії також потрібно чимось займатися. Бо найгірше, що ти можеш зробити — це зірвати, себто пустити під укіс поїзд знімального процесу, коли години простою коштують тисяч доларів. Так із телесценаристики можна дуже швидко перетворитися на телесценаристку-невдачу.

Тож саме в цей спосіб я навчилася прокладати залізничну колію швидко. Майстерно. Творчо. Майже з блискавичною швидкістю.

Додаєш трохи вигадки. Заповнюєш прогалини будь-якою розповіддю. Згладжуєш кути власною уявою.

Рекомендована література

Тіло, мій дім

Перейти до категорії
Біографії і мемуари

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ